265

மாதர் மனோரஞ்சனி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"—ஔவையார்.

Vol. IV புத்தகம் ச.	Madras: June 1902. சென்னபட்டணம் 1902 ஜூன்மீ.	No. 4. இல. ச.

Indian Nights Entertainment.

Published in the

PEARSON'S MAGAZINE

by

A. Sarath Kumar Gosh.

(*All Rights Reserved.*)

இந்திய இரவுக்கதைகள்.

I. ஜயகோபுரம்.

முன் 55-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.

நகரத்து மதில்களுக்குவெளியே பழைய அரண்மனை மேட்டுக்கு அருகாமையில் புராதன கோபுரமொன்றிருந்தது. அது ஆயிரவருஷங்களுக்குமுன் இந்த அரசனது முன்னோன் ஒருவனைத் தோற்கடித்து, அடைந்த ஜயத்திற்கு அறிகுறியாய் ஒரு வெற்றிவீரனால் கட்டப்பட்டது. அது அரசன் கண்ணுக்கு எப்பொழுதும் வெறுப்பாகவேயிருந்தது. தனது மூச்சால் அதை நாசப்படுத்தத் தன்னால் கூடுமாயிருந்தால் செய்திருப்பான்; ஆனால் அதையிடிக்க அவனுக்குத் தைரியமில்லை; பொதுக்கட்டடங்களுக்கு மதசம்பந்தத்தினால் உண்டாகும் மரியாதையைப்போல பாரம்பரியத்தினால் மரியாதையுண்டாகிறது. மனிதனுடைய கைகளினால் இதை யழிக்கமுடியாது; ஆனால் கடவுளது ஆஞ்ஞையினால் முடியும். அரசன் ஆஞ்ஞையைப் பரிசோதிக்கத் தீர்மானித்தான். நாராயணலாலா அதற்குக் கருவியாயிருக்கட்டும்.

உயர்ந்து ஒடுங்கியிருந்த இந்தக்கல் ஸ்தம்பம் இப்போது நேராயிருக்கவில்லை. ஒரு பூகம்பம் அதை ஒட்டுக்குத்திலிருந்து சாய்த்துவிட்டபடியால் நூறுமுழ உயரமிருந்த அதன் சிகரம் ஒருபக்கத்தில் ஆறுமுழம் சாய்ந்துவிட்டது. அதனுடைய சுற்றடியானது

குறுக்கடியில் நான்குமுழம்தானிருந்தபடியால், இச்சாய்வு ஸ்தம்பத்தைக் கீழே தள்ளியே யிருக்கவேண்டும்; ஆனால் பூமியின்கீழ் தெரியாதிருந்தபாகம் அதன் மையத்தை கீழேகொண்டுவந்து ஸ்தம்பத்தை நிலைநிறுத்திற்று.

அதில் எவ்வளவு ஆழமோ ஒருவருக்கும் தெரியாது. அதன்பேரில் ஒருமனிதன் ஏறிச்சென்றால் போகப்போக பாரமதிகமாய் மையம் நிலையில் நிற்காமல் ஸ்தம்பத்தின் மேல்பாரம் கீழ் பாரத்தைவிட அதிகமாய் ஸ்தம்பம் கீழே நின்றுவிடும். அப்படி விழாமல் எவ்வளவு உயரம் அபாயமின்றி ஏறக்கூடுமோ என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது.

அது இந்தப் பரிக்ஷைக்குத் தகுந்தவிஷயம்.

நாராயணலாலா மேலே ஏறஏற மையமானது அஸ்திபாரத்தின் நுனிச்குப்பக்கம் பக்கமாய்வரும்; கடைசியாக அதற்கப்புறம் போய்விடும். அப்போது கோபுரம் விழுந்துவிடும். அரசனுடைய மனோபீஷ்டம் திருப்தியாய்விடும். நாராயணலாலாவும் மரித்துவிடுவான். அதுவும் அரசனது மனோபீஷ்டத்துக்குத் தக்கதுதான்; தேவதைகளுடைய ஆஞ்ஞை இவ்விரண்டுவிஷயங்களில் வெளிப்படையாகத்தெரியும்.

ஏழுதினங்களுக்குப்பிறகு உத்தியான வனத்தில் நடந்த செய்கையைப் பார்த்திருந்த பன்னிரண்டு காவற்காரர்களிடத்திலிருந்து காற்றுமூலமாய்ச் செய்திகளையறிந்த ஒரு பெருங்கூட்டம் ஸ்தம்பத்தைச் சுற்றிச் சேர்ந்தது; சுற்றி, ஆனால் நூறுமுழத்திற் கப்பால்தான்; எல்லோரும் புருஷர்கள். ஸ்திரீகளேயில்லை. மானிட உயிர்வாங்குவதைப் பார்த்தல் ஸ்திரீகளுக்கு அடாது.

கொந்தளிக்கும் கடலைப்போல் அந்தக்கூட்டத்தில் தலைகள் ஓயாமல் அசைந்து கொண்டேயிருந்தன. வெள்ளைத் தலைப்பாவும், சிவப்புத் தலைப்பாவும், மஞ்சள் தலைப்பாவும் நிறைந்திருந்தன. வயல்களிலிருந்து வந்த வேளாளர்களும், மதோன்மத்தராய் தின்றுவிட்டுவந்த பிரபுகுமாரர்களும், பூஞ்சாளம்பிடித்த ஏட்டுப் பிரதிகளை விட்டுவந்த பண்டிதர்களும், இப்படி எல்லாவகைஜனங்களு மிருந்தார்கள். ஏனென்றால், இம்மனிதன் மிக தைரியமாய் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள எத்தனம்செய்யாமல் சாகமாட்டானென்று அவர்கள் பூரணமாய் நம்பினார்கள்.

அவன் குற்றத்தைப்பற்றி அவர்களுக்குக்கொஞ்சமாகிலும் தெரியாது. அதைப்பற்றி அவர்கள் சட்டையும் செய்யவில்லை. அது அவனுக்கும் நியாயாதிபதிக்கும் சேர்ந்த விஷயம்.

“அழகிய ராஜகுமாரத்தியின்மேல் நோக்கம் வைத்தானாம்” என்று ஒரு ஒற்றைக்கண் குருடன் பயங்கரமான பார்வையுடனும், அபினிதின்று இரத்தம் செத்த முகத்துடனும் முணுமுணுத்தான்.

“ஆனால் இவர்களிருவருக்கும் இன்னும் சமாசாரம் நிரம்ப நடந்திருக்கவேண்டும் ——அதை யொருவரும் வெளிப்படுத்தமாட்டார்கள் போலிருக்கிறது.”

அதைக்கேட்டோர்கள் அந்த இழிவான ஜாடைச்சொற்களைத் தப்பென்று அகற்றினார்கள்.

“ஆனால் அவன் உயிர்வாங்க அரசனுக்கு இவ்வளவு கோபமேன்” என்று அவன் திருப்பிக்கேட்டான்.

“இருக்கட்டும், இவன் க்ஷத்திரியவம்சத்தில் பிறந்தவனென்று சொன்னீரே அப்படியிருக்க, காசிதேசத்து ஹீராலால் பிள்ளையென்று ஜனங்கள் எப்படி சொல்ல வந்தார்கள்?” என்று மற்றொருவன் கேட்டான்.

அப்போது சொல்வதையெல்லாம் கேட்டிருந்து தான் ஒன்றும் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்த தாடிநரைத்த ஒரு சுவாமியார் தன் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டார்.

"கேளுங்கள் சகோதரர்களே! தர்மவிதியைச் சொல்லுகிறேன். க்ஷத்திரியனுயில்லாதவன் அரசனுயிருக்கக்கூடாது; ஆனல் ஒவ்வொரு க்ஷத்திரியனும் அரசனுகவேண்டியதில்லை. இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்குமுன் காசிதேசத்து ஹிரலால்கங்கையின் பேரில் ஒரு மூங்கில்கூடையில் ஒருகுழந்தை மிதக்கக் கண்டெடுத்தான்" என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நக்ஷத்திரமண்டலத்திலிருந்துகுறிப்பினுல்அறிந்திருப்பேன். அல்லது தேவதைகளே இந்த ரகசியத்தை எனக்குச் சொல்லியிருப்பார்கள். எப்படியிருந்தாலும் சங்கதியிது.

உடனே கூட்டம் நிச்சப்தமாயிற்று. ஒவ்வொருவரும் பயபக்தியுடன் இச்சொற்களின் பொருளை நன்ருய் அறியும்பொருட்டு அவருடைய முகத்தைக் குறிப்பாய் ஆவலுடன் பார்த்தார்கள்.

"அந்தக் கூடையில் ஒரு முத்துஹாரமும், சந்தனக்கட்டையும், துவிஜர் அணியும் பூணூலுமிருந்தன. அதற்குஒருவருஷம்கழித்துக்குழந்தைக்கு அந்தப் பூணூலைப்போட்டுச் சந்தனக்கட்டையில் சந்தனமிழைத்து நெற்றிக்கு இட்டான். முத்துஹாரத்தை இராஜகுமாரத்தி பிறந்தபிறகு அவளுக்குக் கலியாணமாகுங்காலத்தில் கொடுக்கும்படி அரசனிடம் கொடுத்தான்."

"நல்லசகுனம்! நல்லசகுனம்!! பரமேஸ்வரனது வழிகளெல்லாம் ஆச்சரியமானவை. இச்சகுனம் எப்படிவெளியாகிறதோ பார்ப்போம்" என்று பயந்த ஒருவன் சொன்ஞன்.

கூட்டத்திலிருந்தவர்களெல்லாம் குற்றவாளி நின்றுகொண்டிருந்த ஸ்தம்பத்தை நோக்கினர்கள்; அங்கிருந்து வடக்கே இருநூறு முழத்திற்கப்பால் உயர்ந்தமேடையில் உட்கார்ந்திருந்த அரசனை நோக்கினர்கள். அவனுக்குப்பின்னுல் மரித்து விழுந்திருக்கும் இராக்ஷசனைப்போல், பழைய அரண்மனையின் மேடு இருந்தது.

வாலிபன் கைகளை மார்மேல் கட்டிக்கொண்டு அரசனை வணங்கினன்; ஆயினும் அவன் கண்களில் வீசிய ஒளியினுல் அவமானமே அவனை மூடியிருக்கவில்லையென்று தெரியவந்தது. வணங்கிய தலையை நிலத்தினின்றும் நிமிர்த்தியவுடன் அவன் உதடுகளில் சோர்ந்த புன்சிரிப்பு தோன்றிற்று. காவற்காரர்கள் விட்டுவிட்டு இருபுறமும் நீங்கவே, முதல்மெத்தையின்சாளர மேடையை நோக்கிக்குதித்து தனது நீண்ட மெல்லிய கைகளினுல் அதைப்பிடித்துக்கொண்டு ஆடினன்.

எழு அடிக்கொருதடவை சுற்றி சாளர மேடையிருந்தது. அதற்கு கோபுரத்தின் நடுவே சுற்றிப்போகும் படிக்கட்டின் வழியாய் ஏறிப்போகலாம்; ஆனல் இந்தக் கைதியோதனது கைகளால் வெளிச்சுவரைப்பற்றித் தொத்தித்தான்போகவேண்டும். கடைசி மெத்தை போகும்வரையில் வெளியில் இருப்போர் எல்லாருக்கும் அவன் தெரியவேண்டும். அப்படிச்செய்து க்ஷேமமாய் பூமிக்குத்திரும்பி வருவாஞனல் அவனுக்கு முதல் பரிக்ஷைமுடியும்.

அவன் மறுபடியும் முதல் மேடையின்மேல் நின்றுகொண்டு இன்னெருதடவைஅரசனை வணங்கினன். பரீக்ஷை ஆரம்பித்துவிட்டதென்று புலப்படவே பெருங்கூட்டத்தில் எல்லோரும் நிச்சப்தமாய்விட்டார்கள். ஒருமனிதனுடைய உயிர் நூலில் எப்படி தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறதென்பதை இப்பொழுதுதான் நிஜமாய்ப் பார்த்தார்கள்.

சூரியாஸ்தமனத்திற்கு இன்னும் ஒருமணிகூட இல்லை. ஸ்தம்பம் ஆகாயத்திற்கு முன்னால் பிரகாசித்து நின்றது. மேற்கில் அது சாய்ந்திருந்தது. விழுந்தால் சூரியனை மறைத்துவிடும். சூரியகிரகங்கள் ஒரு தேவேந்திர லோகவட்டத்தில் அம்மனிதனை மூழ்த்தினாற்போலிருந்தது. அவ்வொளியில் அவனது வெள்ளை உடுப்பும் வெள்ளைத்தலைப்பாவும் பிரகாசித்தன. அறியக்கூடாத அவ்வொளியில் அவன் முகம் மாறிவிட்டது. கூட்டத்தை ஆளுபவன்போல் அங்கே நின்றான். அவனைப்பார்த்தால் நியாய மூர்த்திபோலவும் சுவாமிபோலவு மிருந்ததே யொழிய தண்டனை பெற்ற கைதியைப்போல் இல்லவேயில்லை.

இவன் இச்சென்மத்தில் மனிதர்கள் அடையக் கூடாத தேவதா சகாயமொன்று பெற்றிருக்கிறான் என்று கூட்டத்திலிருந்தவர்களுக்கு மங்கினாற்போல ஒருவித அறிவு புலப்பட்டது. இவனை வளர்த்த தகப்பனாகிய காசி தேசத்து ஹிரலாலாவினுடைய கீர்த்தி அவர்களுக்கு ஞாபகம் வந்தது; எங்கிருந்தோ கங்கையில் அடித்துக்கொண்டு வந்த இச்சிறுவனுக்கும் அவனுடைய அம்ச மிருக்கிறதென்று அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது. கங்கை பரமேஸ்வரன் தலையிலிருந்துதான் உற்பத்தியாகிறதென்று அவர்களுக்கெல்லாம் தெரியும்.

இதுதான் அவனுடைய ஜயகாலம் என்று கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் எண்ணினார்கள். அவன் விழுந்து இறந்துபோனால் அவர்களுக்கு அதிக சங்கடமா யிருக்கும்; அப்படியானால் சர்வசக்தியுள்ள கடவுளும் தோற்றுவிட்டதாகத் தோன்றும்.

பிறகு வரவர மேலே ஏறினான். ஒவ்வொரு மாடியிலும் சற்று நின்று அரசனை வணங்கினான். ஆனால் அவன் மௌனியாயிருந்தான். அவன் வாயிலிருந்து ஒரு சொல்லும் வரவேயில்லை. பக்கத்திலிருந்து ஊகமாய்ப் பார்த்தவர்கள் அவன் வணங்குகையில் புன்சிரித்ததாகச் சாதித்தார்கள். ஆனால் அந்தப்புன்சிரிப்போ மணமகளைக் கைபிடிக்கச் செல்லும் மணமகனுடைய புன்சிரிப்பைப்போ லிருந்ததாம்.

அரசனும் மௌனமாயிருந்தான். அவ்விருவர்களிடம் ஒரு சண்டையுண்டாய்க் கொண்டிருந்தாற்போ லிருந்தது. அது ஜனங்களுக்கு மனதில் புலப்பட்டதே யொழிய அதை வெளிப்படையாய்ச் சொல்லமுடியவில்லை.

திடீரென்று ஆவேசம் கொண்டவனைப்போல் நாராயணலாலா சாளரமேடையைச் சுற்றிச் சென்றான். கிழக்கேநின்று அங்கிருந்த ஜனங்களைவணங்கினான். தெற்கே வந்து நின்று அங்கிருந்தவர்களையும் வணங்கினான். மேற்கே சென்று அஸ்தமிக்கும் சூரியனை வணங்கினான்.

சூரியபகவான் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மேகத்தினின்றும் குதித்து அவனைக்கண்டு புன்னகைசெய்தார். நாளதுவரையிலும் ஜனங்கள் அப்படியே சொல்லுகிறார்கள்; தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் பேரன்மார்களுக்கும் ஒரு அதிசயமாகச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் நிலமட்டத்துக்கு 70 அடிக்குமேலே யிருக்கையில் அந்த மேடையின் கைப்பிடி மரத்தின்பேரில் நேராய் கைகளை விரித்துக்கொண்டு நிற்கிறதைப் பார்த்தார்கள். அவன் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்த அரசனை நோக்கிப்பார்த்தான்.

"ஓ! அண்ணே! அவன் வாயினின்றும் என்ன வருகின்றது பார்," என்று வடதிசையிலிருந்த ஒருவன் உரத்துக் கூவினான்.

"அதைப் பார்த்தால் சிலந்தி நூலைப்போலவும் அவனைப் பார்த்தால் சிலந்திப் பூச்சியைப் போலவு மிருக்கிற தென்று" மற்றொருவன் பதில் சொன்னான்.

ஏனெனில் அது அவன் வாயினின்றும் புறப்பட்டு தெளிந்த நீல ஆகாயத்திற்கு ஊடே வெண்மையாய் ஓர் மெல்லிய கோடுபோலிருந்தது.

அது மிகவும் மெல்லியதா இருந்தது. மனக்கண்ணுக்குத்தான் புலப்படும் மெல்லிய கோடுகளைப்போ லிருந்ததே யொழிய சத்துள்ள வஸ்துவா யிருக்கவில்லை. ஒரு நிமிஷ மிருக்கும்; அடுத்த நிமிஷத்தில் போய்விடும்; மூன்றாவது நிமிஷத்தில் திரும்பிவரும். இங்கே, அங்கே——எங்கேயும்——இருக்கும்எங்குமில்லை.

"அது ஒரு நூல், பட்டுநூல், அரசன் பக்கமாய்ப் போகிறது" என்று தூரதிருஷ்டிக்காக கையைக் கண்ணின்மேல் சாய்த்துக்கொண்டு பார்த்த இன்னொரு மனிதன் கூவினான்.

அது வரவர தடிப்பாயிற்று. இப்பொழுது நிசமான வஸ்துவாகவே தோன்றிற்று. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நீண்டு, அழகாய்வளைந்து ஆகாயத்தில் பரந்து நுனி அரசனிடம் சென்றாற்போலிருந்தது.

ஆயினும் காற்றேயில்லை. ஆகாயம் அமரிக்கையா யிருந்ததால் அணுவும் அசையவில்லை.

"இல்லை ஐயன்மீர்! அது நூலல்ல ஒருகயிறு!"

நிச்சயம்—, கயிற்றைப்போல் தடித்துத்தானிருந்தது. ஒரு நிமிஷத்திற்கு முன் நூலாயிருந்தது. கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்ததும் கயிறாகிவிட்டது.

"வெண்மையல்ல, சாம்பல் வர்ணமாயிருக்கிறது"

அதுவும் நிஜம்தான். வெண்மையாயிருந்த சிலந்திநூல் சாம்பல்வர்ணமான கயிறாய் விட்டது. இப்பொழுது கோபுரத்திலிருந்து அரசனிருக்கும் மேடைக்குப் பாதிதூரம் வந்துவிட்டது.

"பார்! பார்!! அது அவன் வாயிலிருந்து வரவில்லை, வலது கையிலிருந்தும் வருகிறது.

"இடதுகையிலிருந்து!"

"இல்லை, தலைப்பாவைச் சுற்றி!"

அவர்களிப்படி எங்கேயிருந்து வருகிறதென்று தங்களுக்குள் நிச்சயம்செய்துகொள்வதற்கு முன் நாராயணலாலா மறுபடியும் மேலே ஏற ஆரம்பித்துவிட்டான். இப்போது சிகரத்திற்குப்போக இன்னும் ஏழுமேடைகள்தா னிருக்கின்றன——ஆறுதான்——ஐந்துதான்.——

"அதோபார்!" என்று கீழே பூமி அசைந்தது என்று எண்ணினவன்போல் ஒருவன் தன்பக்கத்திலிருந்தவன் பேரில் உருண்டு விழுந்து சொன்னான்.

"என்ன? எங்கே?"

அந்தக்கேள்வி கேட்டவுடனே அம்மனிதன் முகத்தில் திடீரென்று உண்டாகிய பயக்குறிகளே அக்கேள்விகளுக்குத் தகுந்த மறுமொழி தந்தன.

கோபுரம் ஆகாயத்தில் மெல்ல ஆட ஆரம்பித்தது. அதனுடைய நுண்ணிய சிகரம் கடைசியாய்த் தான் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களை வானத்தில் எழுதிற்று.

ஒருக்கால் ஒரு சிறிய மேகம் ஓடிக்கொண் டிருந்ததினாலேதான் கோபுரம் அசைந்ததுபோல் தெரிந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் ஓடும் மேகம் வந்தவழி திரும்பாது. கோபுரமோ வானத்தில் திரும்பி இந்தண்டை ஆட ஆரம்பித்தது.

"கீழே வந்துவிடு! கீழே வந்துவிடு" என்று நிச்சப்தமாயிருந்த ஜனங்கள் இப்பொழுது கூக்குரலிட்டார்கள்

மூன்றாவது மேடையில் கை வைக்கவே நாராயணலாலா அசைய ஆரம்பித்தான். தனது விதியையறிந்து கொள்வதற்காகத் தூரத்திலிருந்த சிம்மாசனத்தை நோக்கினான். அதில் வீற்றிருந்த உருவமோ விறைப்பாய் மனவிளக்கமின்றி உட்கார்ந்திருந்தது. அவன் கண்ணில் கருணையில்லை. உதடுகளில் புன்னகை தோன்றவில்லை. கையினால் இரக்கக் குறிகள் ஒன்றும் காட்டவில்லை.

"இல்லை! மேலே——இன்னும் மேலே! நாதா, உன்வேலை இன்னும் முடியவில்லை மேலே——மேலே" என்று கீச்சென்று ஒரு குரல் கேட்டது. ஆனால் அது உன்மத்தன் ஜயத்தைப்பற்றி உண்டான குரல். நிர்ப்பயமாய் அளவில்லாத நம்பிக்கை நிறைந்திருந்தது.

கூட்டத்திலுள்ளோர் அந்நம்பிக்கையைக் கைப்பற்றினார்கள்.பொங்கும் ஆசையால் அவ்வளவு உரத்துக் கூவின ஒரு சிறு குரல் அவர்களைக் காப்பாற்றிற்று.சற்றுமுன் இவன் விதி மூண்டதென்று தங்களுக்குள் நிச்சயித்திருந்தார்கள். இப்போது இச்சிறு குரல் ஒன்று தப்பித்து விட்டது.

"நாராயணலாலா இன்னும் மேலே!"

"ஓ விதியை வென்றவனே சிகரத்திற்கே செல்."

க்ஷணநேரத்திற்குள் திடசித்தமற்ற அச்சனங்கள் தங்களுடைய முன் எண்ணங்களையெல்லாம் மறந்துவிட்டார்கள். வானத்திலிருந்து நக்ஷத்திரங்களைப் பறித்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி நாராயணலாலாவைக் கூக்குரலிட்டுக் கேட்டார்கள்.

இப்பொழுது புதிதாயுண்டான உற்சாகத்தில், கோபுரம் அதிகமாய் ஆட ஆரம்பித்ததைக் கவனிக்கவேயில்லை. எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டார்கள். வருத்தத்துடன் ஜயத்தை யடையப்போகும் அந்த உருவத்தின்பேரில்தான் கவனமிருந்தது.— அது ஜயத்தையோ மரணத்தையோ அடையப்போகிறது! சுவாமிக்குத்தான் தெரியும்.

"பாருங்கள் பாருங்கள் அண்ணே! அது சிறு கயிறல்ல தாம்புக்கயிறு" என்று ஒருவன் பெருமூச்சிட்டுக் கூவினான்.

"அது வரவர இன்னும் தடிப்பாகிறது. அரசனுக்கின்னும் அருகாமையில் வருகிறது."

"எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. நீங்கள் எல்லாரும் கனவு கண்டீர்கள்போலும் என்று மற்றொருவன் முணுமுணுத்தான்.

அந்தக் கூட்டத்திலுள்ள ஜனங்கள் சிலர் இன்னொருபக்கமும் பேசினார்கள். சிலர் அது கயிறு தான் என்றும், அரசனிருக்கும் மேடைக்குப்பத்துமுழ உயரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததென்றும் தங்கள் தகப்பன் ஆணையாகச் சொன்னார்கள். நுனிமாத்திரம் தெரியவில்லையென்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். ஏதோ ஒருமப்பில் அதுமறைந்து விட்டாற்போல் தோன்றிற்று.

மற்றவர்கள் ஒன்றுமில்லவேயில்லையென்று உறுதியாய்ச் சாதித்தார்கள். ஆகாயத்தின் உயரே புகை அல்லது மேகரேகையாயிருக்கக்கூடும். அதைத்தான் அருகாமையில் ஒரு கயிறென்று ஜனங்கள் சந்தேகிக்கக்கூடும்

நிஜமோ பொய்யோ! வான அந்தக்கயிற்றின் நுனியை எல்லா ஜனங்களும் உற்றுப் பார்த்தார்கள். இடி இடிக்கும்காலத்தில் பயந்த ஜனங்கள் அடையும் உணர்ச்சியைப் போல் சொல்லக்கூடாத ஒருவித உணர்ச்சியை யடைந்தார்கள். ஆகாயத்தில் ஏதோ கனமாகவும் மூச்சுவிடக் கூடாததாகவு மிருந்தாற்போ லிருந்தது. அதனால் மூளை உணர்ச்சி கெட்டுக் கைகால் ஓடாமல் போய்விட்டது. இது ஏதோ சக்தியின் பாவம்.

“எங்கே, அவன் எங்கே?” என்று தற்செயலாய் கோபுரத்தைப் பார்த்த ஒருவன் திடீரென்று கூவினான்.

ஆகாயவிமானம் (Balloon) ஆகாயத்தில் ஏறுவதை நோக்குங்கால் கடைசியாக அது ககோளத்திலிருந்து தொங்கும் கறுத்த ஓர் புள்ளிபோல் தோன்றும். அது மேலே செல்லச்செல்ல புள்ளியின்னும் சிறியதாகத் தோன்றும். பிறகு கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் அது இருக்குமிடம் நமக்கு சந்தேகமாய்த் தோன்றும். அங்கேதான் இருக்கிறதென்று நாம் சொல்வோம்; இன்னும் கண்ணுக்குத் தெரிகிறதாக சிலர் சாதிப்பார்கள். அடுத்த க்ஷணத்தில் மனத்தோற்றம்தான் அல்லவோவென்று அவர்கள் சந்தேகிப்பார்கள்.

நாராயண லாலா அவர்கள் காட்சியினின்றும் அப்புள்ளிபோல் மறைந்தான். கோபுரத்தின் கடைசி மூன்றுமேடைகளையும் ஒரு மப்பு மறைத்துக்கொண்டுவிட்டது— அது நிஜமானமப்போ அல்லது அவர்கள் கண்ணுக்குத்தான் அப்படித் தோன்றியதோ ஒருவருக்கும் சொல்லமுடியவில்லை.

திடீரென்று சிகரத்தில் மப்பு நீங்கிவிட்டது; அதனது கூர்மையான உச்சி கண்ணுக்குப்புலப்பட்டது.

“போ, போ, எல்லாரும் பின்னே போங்கள்! கோபுரம் விழுகிறது!!” என்று பைத்தியம் பிடித்தாற்போல் ஆயிரம்பேர் கூவினார்கள்.

சிகரம் ஒரு பாய்ச்சலாய் மேற்கேபாய்ந்தது......ஆனால் மறுபடி கிழக்கே திரும்பிப் பாய்ந்தது.

“சபாஷ்! நாராயணா!! உச்சிக்குச் சென்றுவிட்டான் அவனைப்பார்!” என்று ஒருவன் வானத்தைப்பார்த்துக் கூவினான்.

பித்தம் பிடித்த ஜனங்கள் அந்தச் சொல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டார்கள். சிலர் குதித்தார்கள், சிலர் பைத்தியம் பிடித்து உளறினார்கள்; சிலர் கீழே மூர்ச்சையாய் விழுந்தார்கள்.

மப்பு மேலே உருவமில்லாத வெண்மையுள்ள வஸ்து ஒரு நிமிஷ நேரம் வெளியாயிற்று. அது தலைப்பாகட்டிய ஒரு தலையாயிருக்கக்கூடும்——அல்லது மேகமாயிருந்தாலும் இருக்கக்கூடும். சிகரத்துடன் அதுவும் ஆடிற்று.

கிழக்கே சிகரம் எவ்வளவு தூரம் சாயவேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் சாயவில்லை ......ஆனாலும் திடீரென்று திரும்பி உச்சிக்கே வந்துவிட்டது. கடகட பாதாளத்தில் குதிக்கும் ஒரு முரட்டுக்குதிரையைப்போல் மேற்கேசாய்ந்தது. மேற்கே சாய்ந்த கடைசியிடத்தில் ஒரு க்ஷணநேரம் நின்றது——பிறகு அதைத் தாண்டி விழுந்தது......

பிரமாண்டமான கோபுரம் வானத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு ......அஸ்தமிக்கும் சூரியனை விழுங்கி......அதை மறைத்துவிட்டது.

பூமியின்பேரில் இடிபோல் பயங்கரமான ஒரு அடி விழுந்தது. சமுத்திரத்தின் பேரில் ஒரு கொட்டாங்குச்சியைப்போல் அதை ஆட்டிவிட்டது. விழுந்த கோபுரம் அதிர்ச்சியினால் குதித்து மனிதனால் கொல்லப்பட்ட ஒருபெரும் ராக்ஷசனைப்போல் குப்புறவிழுந்தது.

இரு புறமும் புழுதிநிறையக் கிளம்பி சூரியனை ஒரு திரைபோல் மறைத்துக் கொண்டுவிட்டது. ஜாலவித்தையைப்போல் சூரியன் சிவப்பும் செம்பீதமும் தாமிரவர்ணங்களுமாய்க் கிரணங்களைச் சாய்ந்தது. பரஞ்சோதியாகிய பகவான் பதினாயிரம் கைகளால் பூமாதேவியை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்வது போலிருந்தது.

இதனிடையே கூட்டத்திலிருந்த மனிதன் பெருமூச்சு விடவே அடங்கியிருந்த மற்றெல்லோருடைய பயமும் வெளியாயிற்று.

"பகவானே கிருபா நாதா! ஓ! ஓ!—அவனிறந்து விட்டான், கோபுரம் நசுக்கி விட்டது!!"

அந்த மானிட சமுத்திரம் ஒருவிதத் தீர்மானமின்றி ஒரு க்ஷணநேரம் இங்குமங்கும் அசைந்துகொண் டிருந்தது. பிறகு பைத்தியம் பிடித்தாற்போல் கோபுரத்தின் தலையண்டை பாய்ந்தது. திடீரென்று "அரசன்! அரசன்!" என்ற கூக்குரலைக்கேட்டு நிறுத்திவிட்டார்கள். திரும்பி பேய்க்காற்றைப்போல் மேடையண்டை பாய்ந்தார்கள்.

நெடு நெடுவென்று உயர்ந்த முகத்தில் இரத்தம்வற்றி இளைத்த அந்த உருவம் நிச்சப்தமாய் நிமிர்ந்து நின்றுகொண்டிருந்தது. அவன் கண்களில்—இருட்டான இடங்களில் சிலவேளைகளில் காணும் ஒளியைப்போல்—ஒரு நரகலோகத்து ஒளி பிரகாசித்தது. கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஓர் மனோவிகாரம் தணிக்கவொட்டாமல் உள்ளே குத்துவதினால் அவன் மார்பு தூக்கி எரிந்துகொண் டிருந்தது.

இரண்டுதடவை அவன்வலது கையை மேலே உயர்த்தினான். இரண்டு தடவையும் ஏதோ சில சொற்களை முணுமுணுத்துக்கொண்டு கையைக் கீழேகொண்டு வந்துவிட்டான். மூன்றும்தடவை ஏதோ ஒரு மாயாசக்தியினால் கைமேலே நின்றுகொண் டிருந்தாற்போலிருந்தது—இடது கையையும் மேலேகொண்டு வந்து இரண்டு கைகளையும் மெதுவாய்க் கீழே யமர்த்தி உள்ளங்கை கீழே தெரிய இருகைகளையும் தன் முன்னால் சேர்த்துக்கொண்டான்.

சுவேதாம்பரம் தரித்த ஓர் உருவம் அவன் முன்னால் வணங்கிற்று. அவன் காலடியில் முழந்தாளிட்டு நீட்டிய அவன் கைகளைத் தன் கையிற்பிடித்துக் கொண்டு அவைகளைத்தன் உதடுகளில் அமர்த்தி முத்தமிட்டான்.

"ஓ இராஜாவே! உனது அடிமையின் முகத்தைப்பார் பரமேஸ்வரனுடைய ஆஞ்ஞை நடந்துவிட்டது!"

சுற்றியிருந்த ஜனங்கள் நிமிர்ந்த அவன்முகத்தை அஸ்தமிக்கும் சூரியனுடைய கடைசி கிரணங்களுடைய ஒளியில் பார்த்தார்கள்.

அது நாராயணலாலா. தூக்கத்தில் நடப்போர்களைப்போல் கூட்டத்தினின்றும் ஜனங்கள் கலைந்துபோனார்கள்.

"ஆனால் அவன் எங்கிருந்துவந்தான்?" என்று ஒருமனிதன் மற்றொருவனை வினவினான். அவர்கள் நாராயணலாலா குற்றம்செய்த இராத்திரி அரண்மனைவாயிலில் உட்கார்ந்திருந்த இரண்டு காவற்காரர்கள்தான்.

"கோபுரத்தின் உள்படிக்கட்டின்வழியாக அவன் கீழே வந்திருக்கவேண்டும்" என்று மற்றவன் மறுமொழிசொன்னான்.

"அப்படியானால்——அது விழுவதற்குமுன் அவன் இறங்கிவந்திருந்தால்——கோபுரம் எப்படி விழுந்தது?" என்று கேள்விகேட்டவன் பிடிவாதமாய்க் கேட்டான்.

"அந்தக் கயிற்றின்வழியாய் இறங்கியிருப்பானென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது."

"கயிறு——கயிறு!" என்று பக்கத்தில் நின்றோர்கள் கூச்சலிட்டார்கள்.

ஆனால் இப்போது கயிறு ஒன்றும் காணவில்லை.

"கயிறு எப்பொழுதுமிருக்கவேயில்லை" என்று புத்தியில்லாத ஒருவன் சாதித்தான்.

"சிநேகிதர்களே, மன்னியுங்கள், இருந்தது——உங்கள் மனதில். தூங்கும் குழந்தைகளைப்போல் ஆகாயத்தில் கயிறுகளைப் பார்த்துக்கொண்டும் வீணைகானங்களைக் கேட்டுக்கொண்டும் நீங்களெல்லோரு மிருந்தீர்கள். கனவு கண்டுகொண்டிருந்தீர்கள்; தோழர்களே, கயிறு இல்லாவிட்டால் கோபுரமுமில்லை, அரசனுமில்லை, நாராயணலாலாவுமில்லை. அவைகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தீர்கள்; ஆயினும் ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை. குறைந்தபக்ஷம் கோபுரமிருந்தது, நாராயணலாலாவு மிருந்தான்; நீங்கள் இதுதவிர இன்னுமநேக விஷயங்களைக்குறித்து கனவு கண்டீர்கள். நற்சனங்களே! வீட்டிற்குப்போய் உங்கள் சுவாமிகளை உங்களுக்கு ஞானமளிக்கும்படி பிரார்த்தியுங்கள்."

அந்த உருவம் கூட்டத்தில் மறைந்துவிட்டது. அவன் நெற்றியில் அகன்ற வைஷ்ணவ நாமமும், அவன் தேகத்தில் தானே உண்டாக்கிக்கொண்ட காயங்களையும் கண்டுபிடித்தார்கள். அது இராமகிருஷ்ணபண்டிதன்.

"நிச்சயமாய் ஆச்சரியமான தப்புகைதான். ஆனால் அது எப்படி நடந்ததென்று உனக்குத் தோன்றுகிறது." என்று தலையணையினின்றும் மகாராஜா கேட்டான்.

கதைசொல்வோன் நிலத்தில் தலைபடும்படி வணங்கி "ஜகத்ஜோதியே! பரமேஸ்வரனுடைய ஆஞ்ஞை" என்றான்.

ஆனால் கட்டிலின் மற்றப்பக்கத்தினின்றும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மகாராஜாவுக்கு உண்மையை வரைவோனாகிய நான் நாராயணலாலாவினுடைய பராக்கிரமத்தினுடைய நிஜமான செய்தியை ரகசியமாயறிந்துகொண்டிருக்கிறேன். இதை வாசிப்போருடைய நன்மைக்காக இங்கே எழுதலுற்றேன்.

அந்த வித்தைசெய்த வழி மிகச்சுலபமும் ஜனங்களுக்குச் சற்றும் சமுசயம் உண்டாக்கத்தக்க தல்லாததாயுமிருந்தது. பார்த்தோர்களி லொருவன் சொன்னது நிஜம்தான்; கயிறு இருக்கவேயில்லை. தன் வாயினின்றும் நாராயணலாலா ஒரு நூற்கண்டை யெறிந்தான்; எந்த ஜாலவித்தைக்காரனும் அது செய்வான். கயிறு விஷயத்தைக்குறித்தோ சிலர் தாங்கள் கண்டதாக நினைத்தார்கள்; மற்றவர்கள் காணவில்லையென்று

சாதித்தார்கள். முதற்சொன்னோர்களுக்கு வீண்எண்ணம் அதிகம்; ஒன்றுகண்டால் ஒன்பது நினைப்பவர்கள்; நூலிருப்பதைக்கொண்டு அதையொரு பெரிய கயிறென்று திரித்துவிட்டார்கள். இல்லை, நிஜமாய் நடந்தவழி இது:

அந்தக்கோபுரம் கட்டியகாலத்தில் அஸ்திபாரத்திற்கடியே ஒரு நிலவறையிருந்தது; அதற்கும் வடக்கே வெகுதூரத்திலிருந்த பழைய அரண்மனைக்கும் நிலத்திற்குக் கீழ் வழியிருந்தது. இந்தக் கோபுரத்தைக்கட்டிய ஜயவீரன் தன் சிம்மாசனத்திற்கு குறிப்பு வைத்தார்களென்று குற்றம் சாற்றிய தமது பந்துக்களை இரகசியமாய் அந்த இருண்ட குகைக்குள் நீக்கிவைக்கிறதுண்டு என்று ஜனங்கள் சூக்ஷ்மமாய்ச் சொல்லுவார்கள். ஆனால் பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன், பழைய அரண்மனை முற்றுகையில் அழிந்தகாலத்தில் அந்தவழி மூடப்பட்டுவிட்டது. அதனுடைய ஞாபகமும் நிலவறையினுடைய ஞாபகமும் ஜனங்கள் மறந்தேவிட்டார்கள். ராமகிருஷ்ண பண்டிதன் நாராயணலாலாவினுடைய க்ஷேமத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் உள்ளத்தில் பூர்ணமாய்க் கருதியிருந்தவன்; ஏன் என்பதுபின்னால் விளங்கும். அவனுடைய பூர்வசரித்திரம் ஜனங்களுக்குத் தெரியாத ஏதோ விதமாய் அந்தவாலிபனுடைய சரித்திரத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தது. எப்படி என்பது பின் சொல்லப்படும். காவற்காரர்களிடமிருந்து, அரசன் வாலிபனை ஜயகோபுரத்தில் கடும்பரிக்ஷைக்கு உள்ளாக்குவதற்கு தீர்மானித்திருக்கிறானென்று அறிந்தவுடனே, அப்பரீக்ஷையின் குணமின்னதென்று அறிந்துகொண்டுவிட்டான். தவிர மிகப் படித்தவனானதையால் பூர்வசரித்திரங்களில் எல்லோரும் நெடுநாளாய் மறந்திருந்த நிலவறையைக் குறித்தும் படித்திருந்தான்.

ஆகையினால், அரசன் தீர்மானித்த தினம் முதல் பரிக்ஷை நடக்கும் தினம்வரையில் இடையிலிருந்த நாட்களில் இராக்காலங்களில் அரண்மனை மேடுகளுக்கு இரகசியமாய்ச்சென்று நிலத்திற்குள்ளிருக்கும் படிக்கட்டுச் செல்லும்வழியை வெட்டித் திறந்தெடுத்து நிலவறைக்குச் சென்றான். அங்கே, நிலவறையின் கூறைக்கும், கோபுரத்திற்குள்ளிருக்கும் படிக்கட்டின் அடிக்கும் ஒரு வழி யுண்டாக்கினான்; அதன்வாயின்பேரில் ஒரு பலகையை வைத்து, தொய்ந்த மணலைக்கொண்டு ஜாக்கிரதையாய் மூடிவிட்டான்.

பிறகு எல்லாம் சுலபம்தான். நாராயணலாலா கோபுரத்தின் உச்சிக்கு அருகாமையிலிருக்கையில், அஸ்தமனகாலத்தில் சாதாரணமாய் திடீரென்று உண்டாகும் ஒரு மப்புக்குள் மறைந்துவிட்டாற்போல பார்ப்போர்கண்களுக்குத் தோன்றிற்று; நிஜமாய் அவன் உள் படிக்கட்டுக்குள் பிரவேசித்துவிட்டான். இதற்குள் கீழேயிருந்த அவன் சிநேகிதன், நிலவறைக்குச்செல்லும் வழியைத் தைரியமாய்த் திறந்துவிட்டான். அதை அடைவதற்கு ஒரு நிமிஷம்தான் பிடித்தது.

கோபுரம் சாய்ந்திருந்த காரணத்தினால் அஸ்திபாரம் முன்னேயே அமிழ்ந்திருந்தது. அதை நாராயணலாலாவினுடைய சிநேகிதன் கீழே தோண்டியின்னும் அமிழ்த்திவிட்டான். ஜனங்கள் சிகரத்தின் மேலிருந்த மப்புக்குள் ஒரு மேகத்தை தலைப்பாகட்டிய தலையென்று எண்ணிக்கொண்டு அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் கீழே இவ்விரு ஜனங்களும், கட்டைபாரைகளும், சன்னக்கட்டைகளும்கொண்டு ஆவேசம் பிடித்தவர்களைப்போல் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். கோபுரம் மேற்கே சாய்ந்த காலத்தில் வடக்கே நிலத்திற்குள்ளிருந்த படிக்கட்டுக்குள் ஓடி ஒளித்தார்கள்; அது [illegible] சாய்ந்தகாலத்தில் [illegible] இன்னும் [illegible] பிடுங்கி எறிந்தார்கள்.

இதனுல்தான் கோபுரத்திற் கிருபுறமும் ஆட்டம் அதிகமாயிற்று. கடைசியாக கோபுரம் தரையின்பேரில் திடுதிடென்று விழுந்தகாலத்தில் அவர்கள் நிலத்திற்குள்ளிருந்த படிக்கட்டின் வழியாய் ஒடி அரசனிருந்த மேடைக்குப்பின்னுலிருக்கும் பழைய அரண்மனையின் மேடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஜனங்கள் தங்கள் கண்முன் நடந்துகொண்டிருந்த விஷயங்கள்பேரிலேயே கவலையாயிருந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் மேட்டினின்றும் வெளிவந்து ஜனங்களுடன் கலந்துவிட்டார்கள். கதையை வாசிக்கும் என் அருமையுள்ள நண்பர்களே! இப்படித்தான் கோபுரம் விழுந்தது.

ஆனுல், நாராயணலாலா ஏன் தப்பித்து ஒடிப்போகவில்லை? இன்னும் அபாயங்களை யிச்சிப்பவன்போல் ஏன் தன் எஜமானன் முன்வந்து நின்ருன்? என்று நீங்கள் கேட்கக்கூடும். அருமையுள்ள நண்பர்காள்! சொல்வேன் கேளுங்கள்: நாராயண லாலா அப்படிச் செய்திருப்பானேயானுல் சற்றேனும் சந்தேகமின்றி தன் குற்றத்தைப் பிரசுரப்படுத்தி யிருப்பான்——இராஜ குமாரத்தியினுடைய விதியும் மீண்டுபோயிருக்கும். நாராயணலாலா மாத்திரமல்ல அரசகுமாரத்தியும் பரிக்ஷைக்குள்ளா யிருந்தாள். அவன் நியாயத்தை நிலைநிறுத்தும் பரிக்ஷையினின்று ஒடிப்போ யிருப்பானேயாகில் அது அவள் தலைக்கு வந்திருக்கும்; அபவாதத்திற்கும் உள்ளாயிருந்திருப்பாள். நண்பர்காள் அதனுல் தான் இதைவிட இன்னும் கடுமையான பரிக்ஷைக்கு அவன் கீழ்ப்படிந்தான்.

"நாளை இராத்திரி அதை எனக்குச்சொல்" என்று மகாராஜா உத்திரவு செய்தான்.

"என் வாயாலேயே சொல்லுகிறேன்" என்று கதைசொல்வோன் மறுமொழி சொன்னுன்.

அப்படியே அடுத்த இரவில் "லக்ஷ்ம்பேர் அழுதகிணற்றைக்" குறித்துக்கதை சொல்ல ஆரம்பித்தாண்.

[அடுத்த மாதத்தில் இரண்டாம் கடும்பரிக்ஷை விவரிக்கப்படும்.]

சே. ஜி. வெங்கட சுப்பய்யர், பி. ஏ.,

மார்டினீக்தீவில் நேர்ந்த

பயங்கரமான எரிமலைத் தீவிபத்து.

எரிமலை.

தென் அமெரிக்காவின் வடக்கே அட்லாண்டிக்மகா சமுத்திரத்திலுள்ள மேலிந்திய தீவுகளில் ஒன்றான மார்டினீக் தீவில் உலகத்தைத் திடுக்கிடச் செய்த பயங்கரமான எரிமலைத் தீவிபத்தொன்று சமீபத்தில் நேரிட்டது. இம் மேலிந்திய தீவுகளுள் சில அங்கிலேயருக்கும் சில பிரஞ்சுக்காரருக்கும் சில ஸ்பெயின் தேசத்தவர்க்கும் சொந்தமானவை. இவற்றுள் மார்டினீக்தீவு பிராஞ்சுக்காரருக்குச் சொந்தமான தீவுகளுள் ஒன்று. இதன் விஸ்தீரணம் சுமார் 391 சதுரமயில; ஜனத்தொகை 190,000. இதில் எரிமலை விபத்துகளுக்குக் காரணபூதமான அனேக குன்றுகள் அடர்ந்திருக்கின்றன. இவற்றுள் மவுண்ட்பீல் என்னும் 4400 அடி உயரமுள்ள குன்றொன்றில் 1851-ம் வருஷத்தில் சொற்பமான எரிமலை விபத்தொன்று நேரிட்டதாம். அதற்குப் பிறகு இம்மாதிரியான சம்பவமொன்றும் நேராமையால், மேற்படி தீவில் எரிமலைகளே கிடையாதென்று நம்பப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இத்தீவில் அடிக்கடி பூகம்பங்கள் மாத்திரம் நேரிடுவதுண்டு. இந்த மவுண்ட் பீல் என்னும் குன்றுக்கு மேற்கே சேன்ட் பியர் என்னும் துறைமுக நகரமொன்றுண்டு. இந்நகர வாசிகளிற் சிலர் மேற்படி குன்றின் சரிவுகளில் குடியிருந்துகொண்டும், பயிரிட்டுக்கொண்டும் ஜீவித்துவந்தார்கள். இப்படியிருக்கும்போது சென்ற ஏப்ரல்·மீ 23உ முதல் மேற்படி குன்றின் உச்சியிலிருந்து புகை வரத்தலைப்பட்டது. மேமீ 3உ மேற்படி புகை அதிகமாகி, அன்று நடு ராத்திரியில் அக்கினிச்சுவாலை வீச ஆரம்பித்தது. மறுநாள் 4உ

சாம்பல் தூள்கள் திரள் திரளாய் வெளிப்பட்டன. அடுத்த 5உ மேற்படி குன்றிலிருந்து உருகிய கல்லும் மண்ணும் குழம்புபோல் வெளிக்கிளம்பி சில நிமிஷநேரத்தில் சுமார் அரைமயில் அகலம்வரையில் பாவிச் சமுத்திரத்தை நோக்கி ஆறுக ஓடத் தலைப்பட்டது. அப்படி ஓடும்போது வழியிலிருந்த கட்டட முதலிய யாவும் படுசூரணமாயின. அயலிலிருந்த ஜனங்கள் பயந்து சுற்றுப்பக்கத்தி லிருந்த குன்றுகளிற் போய்ப் பதுங்கிக்கொண்டார்கள். சிலர் அத்தீவை விட்டே தப்பிக்கொண்டார்கள். அப்படி தப்பியவரிற் பலர் அக்கினிக் குழம்பு வெளிப்பட்டு விட்டமையால் இனி யொன்றும் அபாயமில்லை யென்று எண்ணி மீண்டும் தமது வீடுவாசல்களுக்கு வந்துவிட்டனர்கள். அப்படியிருக்க, இரண்டு மூன்று தினங் கழித்து முன்னிலும் இருமடங் கதிகமான மும்முரத்துடன் மற்றொருவிசை அக் குன்றிலிருந்து அக்கினிக்குழம்பு வெளிக் கிளம்பி, எரிகின்ற கரித்தூள்களும் சாம்பல் தூள்களும் மழைபோல் சொரிய ஆரம்பித்தன. இப்பயங்கரமான நெருப்புமழை சுமார் 5 மயிலுக் கப்பாலிருந்த ஸென்ட் பியர் என்னும் துறைமுக நகரம்வரையிற் பரவ, அவ்விடத்திலிருந்த கட்டடங்களெல்லாம் தீப்பற்றி யெரியத்தலைப்பட்டன. ஜனங்கள் நெருப்பில் வெந்தவர் பாதியும், புகையால் மூச்சடைத்துப்போனவர் பாதியுமாக மாண்டனர்கள். அந்நகரமுழுதும் எங்குபார்த்தாலும் ஒருபக்கம் வலிவுள்ள நீக்ரோஜாதிப் புருஷர்களும், ஒருபக்கம் நட்ப சரீரமுள்ள ஸ்திரீகளும், ஒருபக்கம் மரண வேதனையால் உடல் சுருண்ட இளங் குழந்தைகளுமாகப் பிணங்கள் குவியல் குவியலாகத் தென்பட்டன. ஏறக்குறைய 30,000 பேர் இவ்விபத்துக் குள்ளானதாக மதிப்பிடப்படுகின்றது.

ஊருக்குள் ஜனங்கள் கதி யிப்படியாக, கடற்கரையில் வந்து தங்கியிருந்த கப்பல்களும் அதேகதி யடைந்தன. இவ்விபத்து நேரிடுதற்குச் சற்றுமுன்னர் வந்து தங்கிய பிரிட்டிஷ் ஸ்டீமரொன்று நெருப்பு மாரிசொரிய ஆரம்பித்தவுடன் நங்கூரத்தைக் கிளப்பிக்கொண்டு ஓடத்தலைப்பட்டது. அப்படி அத்துறைமுகத்தைவிட்டு ஓடத்தலைப்பட்டு சுமார் 6 மயில் தூரம் வரையில் நெருப்புப்பொரிகள் சொரிந்துகொண்டே யிருந்தனவாம். அக்கப்பலிலிருந்த சிலர் இருந்தவிடத்திலேயே எரிந்து மாண்டார்கள். ஆனால் கப்பல்மாத்திரம் தப்பிக்கொண்டது. அதேசமயத்தில் அவ்விடத்திலிருந்த மற்றொரு பிரிட்டிஷ் ஸ்டீமர் மாலுமி முதலிய மற்ற ஜனங்களுடன் நெருப்பில் வெந்து முழுகிப்போயிற்றும். சிலர்மாத்திரம் தப்பித்துக்கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நெருப்பினால் வெந்து குற்றுயிரோடிருந்த சிலர் மாத்திரம் அத்தீவினின்றும் அப்புறப்படுத்தப்பட்டார்கள். தீ வெப்பத்தினால் அத்தீவிலிருந்த ஜலமெல்லாம் வற்றிப்போயினமையால் அவ்விடத்தில் வருந்திக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கு அடுத்த தீவுகளிலிருந்து போகும் ஆகாராதிகளைத் தவிர வேறு ஆதரவு இல்லையாம். தீவில் மாண்டவர்களை மொத்த

மொத்தமாய் வைத்துக் கொளுத்திவருகிறார்கள். கொளுத்தப்படாமல் நின்றிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கான பிரேதங்கள் சீக்கிரம் கொளுத்தப்பட்டாலொழிய, பிளேக் நோய் வரக்கூடுமென்று பயமுண்டாயிருக்கின்றதாம்.

இப்பயங்கரமான விபத்தால் அத்தீவில் இன்னும் வருந்திக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு ஒத்தாசையாகப் பலவித முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அத்தீவு பிரஞ்சுக்காருடையதாகையால், பிரஞ்சு தேசத்து அரசருக்கு நமது காருண்ணிய எட்வர்ட் சக்கரவர்த்தியவர்கள் தமது பரிதாபத்தைத் தெரிவித்துத் தந்தி சமாசாரமனுப்பி யிருக்கிறார்கள். அன்றியும் இவ்விபத்தால் கஷ்டமடைந்தவர்களுக்கு உதவியாகப் பாரிஸ்நகரத்தில் சேகரிக்கப்பட்டுவரும் பண்டுக்கு நன்கொடையாக நமது எட்வர்ட் சக்கிரவர்த்தி 1000 பவுனும், ஜர்மன் சக்கரவர்த்தி 500 பவுனும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவிலுள்ள ஐக்கியநாடுகளின் பார்லிமெண்டில் இதற்காக 2 லக்ஷம் டாலர்கள் அனுப்பும்படி உத்தரவா யிருக்கிறது. கனடா பார்லிமெண்டிலும் 50,000 டாலர்கள் சாங்ஷன் யிருக்கின்றன.

மார்டினீக் தீவுக்குச் சமீபத்திலுள்ள பிரிட்டிஷ் தீவாகிய ஸேண்ட் வின்ஸேண்ட் என்னுமிடத்திலும் அதே காலத்தில் மேற்குறித்தமாதிரியே பயங்கரமான எரிமலை விபத்து நேரிட்டு ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் மாண்டதாகச் சமாசாரம் வந்திருக்கிறது.

271

உ

எ-வது எட்வர்ட் சக்கிரவர்த்தியவர்களின்
முடிசூட்டு
வாழ்த்துப்பாக்கள்.

சீர்வளரும் புயத்தரசர் திறையளந்து சிரம்வணங்கச்
செங்கோ லோச்சிப்
பேர்வளர வுலகமெலா மினிதளித்த பெருமாட்டி
யரிதி னீன்ற
ஏர்வளருந் திரட்புயத்தெம் மெட்வர்டா மியற்பேர்கொ
ளேந்தலின் பாய்த்
தார்வளரு மணிமௌலி தரித்தென்றுங் குறைநீக்கித்
தழைக்க மாதோ.

ஆண்டாயிரத் தின்மேலமைந்த தொளாயி ரத்திரண்டில்
ஈண்டார்தரு சூனி லிரு பானுருந்திகதி
பூண்பார் மகுடமதைப் பொற்புறவே நம்மவரிற்
காண்போர் விழியுடையோர் காதுடையோ ராமெல்லாம்.

நாடறிய வுலகாண்டு நுமக்கன்றி யெமக்கெல்லாம் நற்றாயாகி
தேடரிய வுலகடைந்த செல்விபிரி துயரமதிற் றேறாயாங்கள்
மாடரிய சோதரரார் மதிப்பதனுல் மனத்தினுறு துயருமாய்த்தோம்
கோடரிய கோலோச்சிக் குவலயங்க ளினிதாண்டு குலவிவாழ்க.

மாயப் பெரும்போர் செய் வல்லரக்கர் மாண்பதிலும்
போயப் பெருந்தலைவர் புரிந்த பெரும் போரும்
ஓயக் கழிந்த தன்மேல் ஒளிர்மகுடம் உற்றதுவே
ஆயிற் பெருங் குறியாம் அரசென்றுந் தழைப்பதற்கே.

எப்பெரும் பரிசு மிசைந்திடு டென் மார்க்கெனும்
பெருந்தடத்தி னின்றெழுந்த
ஒப்பருங் கமல மலரெனத் தோன்றி யோங்கிடு
முலகெலாம் புகழ்ந்து
செப்பரு மழகின் றெய்வத மென்னச் சிறந்தொளிர்
லண்டன்மா நகரம்
துப்புற வமைந்த வரசியை யீசன் றுன்னுபே
ரருளினிற் காக்க.

☞ உருக்குமணியம்மாள்.

I. துறைமுகவாராவதியிலிருந்து

சென்னைக்காட்சி.

இம்மாதப் பத்திரிகையில் துறைமுக வாராவதியிலிருந்து சென்னைக் காட்சிப் படமொன்று அச்சடித்து சேர்த்திருக்கின்றோம். இது மௌண்ட்ரோட்டிலுள்ள வீல் அண்டு கிளீன்கம்பெனி (*Messrs. Wiele & Klein*) யாரால் செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொருமாதமும் இவ்விதம் சென்னையிலுள்ள பிரதானகட்டடங்களின் காட்சிகளைப் பிரசுரிக்க எண்ணியிருக்கிறோம்.

சென்னையில் வடகிழக்கில் துறைமுக வாராவதி வெகு அழகாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இத்துறைமுகத்தில் பலதேசத்திய கப்பல்கள் தங்கும். அவைகளைப் பார்க்கும்பொழுது வெகு அழகாகத்தோன்றும். ஜனங்கள் கப்பல்வேடிக்கையைப் பார்ப்பதற்காக படகில் ஏறிக்கொண்டுபோய் கப்பலிலுள்ள அதிசயங்களையெல்லாம் கண்டு சந்தோஷமடையலாம். படகில் செல்லும்பொழுது குளிர்ந்த காற்று வீசும். அலைகளெல்லாம் சப்தித்துக் கொண்டிருக்கும். கப்பலிலுள்ள விநோதங்களோ பல.

இத்துறைமுகத்தில் வாராவதி இரும்பால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதன்மேல் வெகுதூரம் நடந்து போகலாம். இங்கிருந்துதான் கப்பல்களுக்கு ஒரு யந்திரத்தின் மூலமாக மிக பளுவான சாமான்களை ஏற்றுகிறார்கள். கப்பலிலுள்ள சாமான்களையும் இறக்குகிறார்கள். (வர்த்தகம் நடப்பதற்கும் ஜனங்கள் இதரதேசங்களுக்குச் செல்லவும்) இவ்வாராவதி இல்லாவிடின் மிகக் கஷ்டமேயாம். இவ்விதத் துறைமுகமும் வாராவதியுமிருப்பதால்தான் ஜனங்களுக்கு மிக உபயோகமாயிருக்கின்றன.

இத்துறைமுகத்திற்கு மேற்கே வரிசையாக அநேக அழகுள்ள ஆபீசுகளிருக்கின்றன. அவைகளில் முக்கியமானவை:—கஸ்டம் அவுஸ், கலெக்டர் ஆபீஸ், ஆர்பத்நெட் கம்பனி, நேஷனல்பாங்க், பெஸ்ட் அண்டு கம்பெனி, ஜெனரல் போஸ்டாபீஸ்,போலீஸ்கோர்ட், மதிராஸ் பாங்க், ஸ்காட்லண்ட்மிஷின்பாடசாலை, பாரி அண்டு கம்பெனி. இவைகளை இச்சித்திரப்படத்தில் காணலாம்.

இதற்கும் சமுத்திரத்திற்கும் மத்தியில் விசாலமான தெருவொன்றிருக்கிறது. இங்கு சமுத்திரக்கரையோரமாக தென்னிந்தியா ரயில்பாதை யிருக்கிறது. தெருமத்தியில் மின்சாரவண்டி ஓடுகிறது. குதிரைவண்டிகளும், மின்சாரவண்டியும், ரயில்வண்டியும் ஓடுவதைக் காணும்பொழுது வெகு அழகாக விருக்கும்.

சாயங்காலத்தில் துரைமார்களும், துரைசானிகளும் அணியணியாக வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு சவாரிசெய்வார்கள். இன்னுமிந்துக்களும், மகமதியர்களும், பார்ஸீகர்களும் செல்லுவார்கள். இக்காட்சிகளை அவசியம் ஒவ்வொருவரும் பார்க்கவேண்டியது. பார்க்காதவர்கள் இங்குள்ள படத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷமடையலாம். பார்த்தவர்களும் இதையும்பார்த்து விசேஷஞானத்தை யடைவதுடன் மகிழ்ச்சியையும் பெறலாம்.

[அடுத்தகடவை ஜெனரல்போஸ்டாபீஸ் சித்திரப்படம் பிரசுரிக்கப்படும்.]

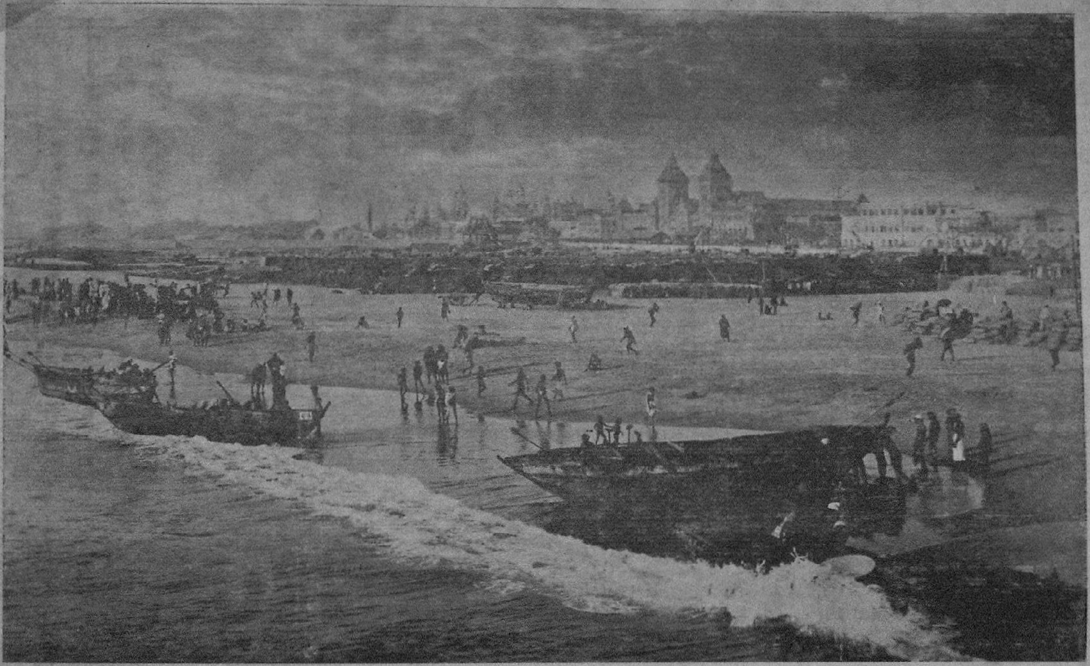

WIELE & KLEIN, *Photo Engravers, Madras.*

துறைமுகவாராவதியிலிருந்து சென்னைக்காட்சி.

CORONATION CEREMONY.

பட்டாபிஷேகச் சடங்கு.

கோயிலுட்குள் பிரவேசம்.

1902-ம் வருஷம் ஜூன்மீ 26-ந்தேதி வியாழக்கிழமை யன்று வெஸ்டமின்ஸ்டர் செண்ட் பீடர் ஆபிக்கோயிலில் நமது சக்ரவர்த்தி 7-வது எட்வர்டுக்கும் சக்கிரவர்த்தினி அலக்சாண்டராவுக்கும் நடக்கும் பட்டாபிஷேகச்சடங்கின் முக்கியமான சிலவற்றை எழுதுகிறோம்;—

கோயிலின் மேற்குதிசையிலுள்ள கதவுக்கு வெளியில் பிரதான குருமார்களும்,பிஷப்புகளும் அழகான உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு நிற்பார்கள்.

இராஜனும், இராணியும் அக்கதவண்டை வருமளவும் காத்துக்கொண்டிருந்து அவர்கள் வந்ததும் அவர்களை தரிசித்துவிட்டு கோயிலுக்குள் எல்லோரும் போவார்கள்.

இவ்விதம் கோயிலுக்கு அரசரும், இராணியாரும் செல்லும்போது "அவர்கள் நாம் அவுஸ் அப்லார்ட் என்ற மண்டபத்திற்குச் செல்லுவோம் என சொன்னபொழுது நான் சந்தோஷப்பட்டேன்" என்ற விஷயங்களடங்கிய ஒரு பாடலை அங்குள்ள சங்கீத வித்வான்கள் பாடுவார்கள்.

பாடும்பொழுது உள்ளே சிம்மாசனங்களுக்குச் சமீபத்திற் சென்று கடவுளை வணங்கி சிம்மாசனத்தின் கீழ் போட்டிருக்கும் நார்காலிகளில் அவர்கள் உட்காருவார்கள்; முக்கிய குருமார் தமது பரிவாரங்களுடன், மண்டபத்தின் நாலாபக்கமும் செல்லுவார். அதாவது கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு:—முக்கிய குரு அங்குள்ளவர்களைப் பார்த்துப் பேசும்பொழுது நமது மகா இராஜா அவர்கள் எழுந்து நின்றுகொண்டு அங்குள்ள ஒவ்வொரு திக்கிலுமுள்ள ஜனங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

முக்கிய குரு அவர்கள் ஜனங்களாகிய குடிகளைப்பார்த்து 'ஐயா! உங்களுடைய அரசராகிய எட்வர்ட்டை இதோ பாருங்கள். இவர் உங்கள் அரசுக்கு இராஜன் என்பதில் ஐயமேயில்லை; இங்கு அரசரை வழிபடுவதற்கு வந்திருக்கிற நீங்களெல்லோரும் அவருக்கு வழிப்பாடு செய்ய உங்களுக் கிஷ்டமா" வென கேட்பார்.

இவ்விதம் கேட்டவுடன், அங்குள்ள யாவரும் மிகச்சந்தோஷத்துடன் கெட்டியாய் "எட்வர்ட் மகாராஜா வாழ்க" "எட்வர்ட் மகாராஜன் வாழ்க" வெனச் சொல்லுவார்கள். சங்கீதமும் அப்பொழுது கொஞ்சநேரம் நடக்கும். பின்பு குருமார்கள் பைபிலை பலிபீடத்தில் வைப்பார்கள். இதன் தென்புறத்தில் ராஜனும், ராணியும் வந்து முழங்காலிட்டு வணங்குவார்கள்; உடனே சங்கீத வாத்தியம் முழங்கும்.

சத்தியம் செய்வது.

குருமார் தெய்வஸ்துதி முதலியவைகள் செய்தபின் இராஜனுக்கெதிரில் நின்றுகொண்டு "ஐயா, தங்கள் கனத்துக்கு சததியம் செய்துகொடுக்க இஷ்டமா?" வென்று கேட்பார். "எனக்கு இஷ்டந்தான்!" என்று மகாராஜா அவர்கள் பதிலுரைப்பார்கள்.

பிரதான குரு இன்னும் சிற்சில கேள்விகளையும் கேட்டு விடை பெற்றுக் கொள்வார். அரசர் விடைகொடுத்தபின் எழுந்து பலிபீடத்திற்கு குருமார்களுடன் செல்வார். அப்பொழுது அவர்முன் அரசுமுறைக் கத்திபிடிக்கப்படும்.

உடனே குருமார் அரசரிடத்தில் பைபிளைக்கொடுத்து 'பரிசுத்தமான சுவிசேஷம்' என்றவிடத்தில் தமது வலதுகையை வைத்துக்கொள்ளும்படி சொன்னவுடன், நமது மகாராஜா அவர்களும் அவ்விதமே செய்து, முழங்காலிட்டு பின் வருமாறு சத்தியம் செய்வார்.

"நான் சற்று முன்செய்த சத்தியப்பிரகாரம் இவைகளை நான் பூர்ணமாய் செய்யக் கடவேன்; நிலைக்கவும் செய்வேன்; கடவுளே! என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்." என சொல்லி அரசர் பைபில் புஸ்தகத்தை முத்தமிட்டு சத்திய பத்திரத்தில் கையெழுத்துப் போடுவார்.

மகாராஜாவும், மகாராணியாரும் முழங்காலிட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். உடனே சில குருமார்கள் அவர்களுக்கு மேலேபட்டுத் துணியைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். பிரதான குருமார் அரசருக்குத் தலையிலும், மார்பிலும், உள்ளங்கைகளிலும் எண்ணெயைத் தொட்டுவைப்பார்கள். "அநேக இராஜாக்கள் ஆண்டுவந்ததுபோலவே தாங்களும் ஆண்டுவரும்படி கடவுள் உங்களுக்கு இப்பதவியை யளித்திருக்கிறார்" 'வென ஆசிர்வதிப்பார்.

ஆசிர்வாதம்.

மகாராஜா அவர்கள் ஆசிர்வாதம் பெறும்பொழுதும் முழங்காலிட்டுக்கொண்டிருப்பார். அவருக்கு குரு பலிபீடத்திலிருந்து நியாயம் பொருந்திய கத்தியை யளிப்பார்.

பின்பு அரசருக்கு இராஜவுடுப்பு தரிப்பார்கள். பின்பு இராஜா அவர்கள் உட்காருவார். பிரதான குரு அவர்கள் ஸ்தோத்திரம் செய்வார். அப்பொழுது இராஜன்கையில் பலிபீடத்திலிருந்து சிலுவையையும், சக்கரம்போன்றுள்ள பரிசுத்தமான ஆர்ப் என்றதையும் எடுத்துக் கொடுப்பார்கள். ஸ்தோத்திரம் முடிந்தவுடன் அவைகளை மறுபடியும் வாங்கி பலிபீடத்தில் வைப்பார்கள்.

பிரதான குரு அவர்கள் இராஜாக்கள் பட்டாபிஷேக காலத்திலணியும் முத்திரை மோதிரத்தை மகாராஜாவினுடைய வலதுகையில் சிறு விரலில் போடுவார்.

மகாராஜா அவர்கள் தமக்கு அளித்த கைமூடியால் கையை மூடிக்கொள்வார். சிலுவை வடிவமமைத்த இராஜதண்டத்தை வலதுகையிலும், புறாவடிவமமைத்த இராஜதண்டத்தை இடது கையிலும் வைத்துக்கொள்வார்.

கிரீடம் தரித்தல்.

இது சுவர்ணத்தால் வட்டமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஓரத்தில் நல்ல விலையுயர்ந்த முத்துகளும், இரத்தினங்களும், இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது இன்னும் பலவகைச் சித்திர வேலைப்பாடுள்ளதாயும் ஆங்கிலேயர் மிக விரும்புகிற "லிலி" என்ற புஷ்பத்தைப்போன்ற சித்திரவேலைக ளுள்ளதாயும், முத்து, ரத்தின வைரியம் முதலியவைகளால் இழைக்கப்பட்டதாயு மிருக்கின்றது. இது நாகரீகத்திற்குத் தகுந்தாயு மிருக்கிறது. இது முதலில் பலிபீடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும். பின்பு பலிபீடத்திலிருந்து பிரதான குரு அவர்கள் இதை எடுத்து அரசருக்குத் தரிப்பார். அப்பொழுது ஜனங்கள் "இராஜனை கடவுள் காப்பாற்றுக" வென கரகோஷத்துடன்சொல

லுவார்கள். மேளதாளங்கள் கோஷிக்கும், பீரங்கிகளின் சப்தம் கேட்கும், இன்னும் இராஜவம்சத்தவர்களும் தங்கள் தங்கள் கிரீடங்களைத் தரித்துக்கொள்வார்கள். உடனே பைபில் அரசருக்கு வெகுமதியாக பிரதான குருமார்களால் அளிக்கப்படும். ஆசீர்வாத மானவுடன் மகாராஜா அவர்கள் சிம்மாசனத்தில் பிரதான குரு முதலியவர்களால் உட்கார வைக்கப்படுவார். பிரதான குரு அவர்கள் ராணியார் அவர்களுக்கும் பட்டாபிஷேகம் செய்வார்.

கடவுள் ஸ்தோத்திரம் பின்பு நடக்கும். மகாராஜா அவர்கள் ஒரு பவுண்டு நிறையுள்ள சுவர்ணக் கட்டியையும், பலிபீடத்திலுள்ள வஸ்திரத்தையும் இனாமாகக் கொடுப்பார்கள். மகாராணியாரவர்களும் ஒரு வஸ்திரத்தையும், சுவர்ணக் கட்டியையும் இனாமாகக் கொடுப்பார்கள்.

[இத்துடன் பட்டாபிஷேகச் சடங்கு முடிவுபெறும்.]

சென்னை மாதர்களின் விக்டோரியா ஞாபகச்சின்ன நிதி.

இதன் பிரஸிடெண்டாகிய H. E. லேடிஆண்டில் பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறார்:—

"இந்நிதி சேகரம் முடிவுசெய்யப்பட்டது. மொத்தமாய் வசூல் செய்யப்பட்ட ரூ. 90,731 அ. 15. பை. 2, ஆனால் இதில் ரூ. 16,860. அ. 7. பை. 6. பெல்லாரி, மலையாளம், தென்கன்னடம் ஜில்லாக்களின் சுயப்பிரயோஜனார்த்தமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதுபோக மிகுதி ரூ. 73,871 அ. 7. பை 8-ம் ஆனரெபில் மிஸ்டர் தாம்ஸன், ஸர்ஜன் ஜெனரல் விங்கிளேர் C. S. I, ஆனரெபில் ஜஸ்டிஸ், ஸர், வி. பாஷியமய்யங்கார் ஆகிய இம்மூன்று டிரஸ்டிகள் வசம் ஒப்புவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இம்மொத்தத்தின்வட்டித்தொகை டப்ரின் நிதியாருக்குச்சேரும். இதில் அரைலக்ஷம் ரூ. சென்னை கோஷாவைத்தியசாலைக்கு உபயோகப்படும், இங்கே ஞாபகச் சின்னமும் அமைக்கப்படும். மீதியுள்ளது பிரசவ வைத்திய மாணுக்கியர் பயிற்சிக்காக உபயோகப்படும். இவ்விஷயத்தில் திரவிய உதவிபுரிந்த மாதர்களுக்கும், இன்னும் எனக்கு இவ்விஷயமாக உதவி புரிந்தவர்களுக்கும் வந்தன மளிக்கின்றேன். இவ்விவரங்களெல்லாம் நமது ராணியாராகிய அலக்ஸாண்டரா அவர்களும் அறிந்து பிரியப்பட்டிருக்கிறார்களென முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். இவ்வாறு சென்னை மாதர்கள் ஒரு பெருநிதி சேகரத்துக்கு உதவி, ஞாபகச்சின்ன ஸ்தாபனப்படுத்தியது முதல் தடவையாய், இவர்கள் பெருமைக்கிடமாகியது."

H. E. லேடி ஆண்டில் எழுதிய விஷயங்கள் மிகவும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்றன. அரைலக்ஷம் ரூ. கோஷா வைத்தியசாலைக்கும், மீதியுள்

ளாது பிரசவ வைத்தியமாணுக்கியர் பயிற்சிக்காக உபயோகப்படும்படி உதவி புரிந்த நமது மாதர்களுக்கு கௌரவமேயாம். இவ்வளவு சிரமப்பட்டு இந்த நிதிக்குத் திரவியம் சேகரித்து உதவிபுரிந்த நமது H. E. லேடிஆண்டில்அவர் களுக்கு நமது மனப்பூர்ணமான வந்தனத்தைச் செலுத்தவேண்டியவர்களா யிருக்கின்றோம். தர்மம் செய்தாலிப்படி யல்லவோ செய்யவேண்டும்? இது அல்லவோ ஜனங்களுக்கு மிக உபயோகம். கடவுள் லேடி ஆண்டிலவர்களுக் குத் தீர்க்காயுளையும் தேகசவுக்கியத்தையு மளிப்பாராக.

பட்டாபிஷேகம்.

நமது மகாராஜா 7-வது எட்வர்ட்டு அவர்களுக்கு ஜுன்மீ 26-உ யன்று பட்டாபிஷேகம் நடக்கப் போகின்றதென்பது யாவருக்கும் தெரியும். அக்காலத்தில் அவர்கள் அனுசரிக்கவேண்டிய சடங் கின் விதிகளை முன் பக்கத்தில் எழுதியிருக்கிறோம்.

நமதிந்தியாவிலிருந்து அநேக இராஜாக்களும், பிரபுக்க ளும் பட்டாபிஷேகத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். இன்னுமி தர தேசங்களிலிருந்தும் போயிருக்கிறார்கள். நம் தேசத்தில் இந்திய அரசர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யும்பொழுது அவர்களுக்கு முக்கிய தீர்த்தங்களைக் கொண்டுவந்து ஸ்னானம் செய்துவைப்பது வழக்கம். அம்மாதிரி அங்கிலேயருக்குள் யில்லாவிடினும் அரசருக்கு எண்ணெயிடுவது ஒருவழக்கமாக வழங்கிவருகிறது. எப்படி முக்கியகுரு நமது ராஜாக்களுக்கு ஸ்னானம் செய்து வைப்பார்களோ அவ்விதமே அங்கில இராஜாக்களுக்கும் அவர்களுடைய பிரதான குரு அவர்களுடைய தலை,மார்பு,கை, கால் முதலிய வைகளுக்கு எண்ணெயிடுவார்கள். நம்மவர்கள் தானதர்மங்கள் தெய்வஸ்தோ திரம் முதலியவைகளையும் செய்வதுண்டு. அவர்களும் இவைகளை அனுஷ் டித்து வருகிறார்கள். ஊர்கோலம் செய்தல்; கோயிலுக்குச் சென்று கடவுளை வணங்குதல் முதலியவைகளும் அங்கிலேயர்களுக்கு முண்டு. சுவர்ணதானம் குருக்களுக்குச் செய்வது நம்மவர்களில் வழக்கம். இதே வழக்கம் அங்கிலே யர்களிடத்தினு மிருப்பதாகத் தெறிகிறது. இராஜர்களுக்குறிய உடுப்புக ளைத் தரித்துக்கொண்டும், கத்தி, கேடையம், செங்கோல், கிரீடம் முதலிய வைகளை அணிந்துகொண்டு சிம்மாசனத்தில் உட்காரும் வழக்கம் நம்மவர்க ளிடத்திலிருப்பதுபோலவே அங்கிலேயர்களிடத்திலுமுண்டு. பட்டாபிஷேக

காலத்தில் நமது அலக்ஸாண்டரா மகாராணியார் அவர்கள் லேடிகர்ஸன் மேல் பார்வையில் இந்தியாவில் செய்யப்பட்ட மேன்மையான சித்திரத் தையல்வேலை உள்ள பட்டாடையைத் தரித்துக்கொள்வார்கள். இவ்வுடுப்பைக் கண்டு நமது ராணியார் மிகச் சந்தோஷப்பட்டார்களாம்.

மைசூர் மகாராஜாவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கும்பொழுது இவ்விதிகளெல்லா மனுசரிக்கப்படும். இன்னும் நமக்குத் தெரியாதவைகளையும் அக்காலத்தில் அறிந்துகொள்ளலாம்

நமது மகா ராஜாவின் பட்டாபிஷேகம் வெகு விமரிசையாக நடக்குமென்றும் இப்பொழுதே அங்கு ஜனங்கள் கும்பல் கும்பலாய் குவிகிறார்களென்றும் லண்டன் டைம்ஸ் என்னும் பத்திரிகை கூறுகிறது. மகாராஜா அவர்களுக்கும் மகாராணியா ரவர்களுக்கும் கடவுள் சரீராரோக்கியம், திரவியப்பேறு, கீர்த்தி, தீர்க்காயுசு இவைகளையளித்து, சுகத்துடன் மங்களகரமாக வாழும்படி அநுக்கிரகம் செய்வாராக.

உத்தரராம சரித்திரம்.

குச, லவர் சரித்திரம்.

142. (தாசி) செம்பொன் மணிமாலைகொண்டு சென்றெதிரே கண்டு
வாருமம்மா அறண்மனைக்கு என்றுமவள் அழைத்தாள்

143. சிலம்புடனே பாடகமும் சலசலென்று அசைய
செம்பொன் மணி ஆபரணம் பொன்பதக்கமின்ன

144. சாதி ரத்தினத்தாலிழைத்த தங்கமண்டபத்தில்
தலைவாசல் தன்னில் அவள் தட்டாமல் நுழைந்தாள்

145. அங்கிருந்த சுமங்கிலிமார் அருகிலே வந்து
அன்புடனே ஆரத்திக் காப்புமவாள் எடுத்தாள்

146. சாதிக்காய் கற்பூரம் தாம்பூலத்துடனே
தாதிமார்கள் தானெடுத்து கைதனிலே கொடுத்தாள்

147. கோலவளே தான்குலுங்க கொடிமணிகள் அசைய
கொம்பனேயாள் கலியாணி கைதனிலேவாங்கி
148. மைதலியாள் ஜானகியை அருகில் வைத்துக்கொண்டு
வண்ணமுள்ள பெண்களுடன் மாது வீற்றிருந்தாள்
149. ஸ்ரீ ராமரை பயின்றெடுத்த கௌசலே மாதாவும்
செம்பவழ வாய்திறந்து சுமித்திரையோ டுறைப்பள்
150. (நம்ம) செல்வமுள்ள தசரதனர் சிவலோகஞ்சேர
(நாம்) செம்பொன் மணி ஆபரணம் திருவாங்கினபின்
151. ஜனகரோடே பாரியரை சீதையின் மாதாவை
அன்றுமுதல் இன்றுவரை கண்டதில்லேயம்மா
152. சீருடைய அயோத்தியிலே செய்யும் கர்மம் நடந்து
ஸ்ரீராமர் திருக்கையினுல் செப்யும் கர்மம் நடந்து
153. வாயத்தபுகழ் ஜனகராஜா மாதுடனே வந்து
வரிசையுள்ள சீர்செய்ய வந்திருப்பர் அம்மா
154. (நம்ம) சோதி ரகுராமரோடே கலியாணந் தன்னில்
துக்கமென்று சொன்னுக்கால் வெக்கமன்றோ அம்மா
155. சுவர்ணவடிவான தொருமேனியெங்கும் வேர்க்க
சோதிவர்ணபட்டாலே தேகமெங்கும் போத்தி
156. சீருடைய சுமித்திரையை கைப்பிடித்துக்கொண்டு
தேன்மொழியாள் தாசியரை முன்கொண்டு நடந்தாள்
157. அபிராமர் மாதாவின் வரவுகண்டுதேவி
அழகாஸனத்தைவிட்டு எழுந்தெதிரே வந்தாள்
158. செம்பொன் மணியாபரணம் திக்கெங்கும் விளங்க
சிலம்புடனே பாடகமும் சொன்ருற்க பணிந்தாள்
159. பணிந்த ஜனகர் பாரியரை பார்த்து கௌசலேயும்
பார்முழுதும் ஆண்டிடுவீர் வாழ்ந்திடுவீர் அம்மா
160. சீருடைய மிதிலேயிலே செழிப்புடனே இருந்து
ஜனகராஜா திருத்தோளே பிரியாமல் வாழ்வீர்
161. மைந்தர் பதினாறும்பெற்று மங்கிலியம் பெருகி
வாழ்ந்திடுவீர் என்றுசொல்லி கௌசலே வாழ்த்தினுள்
162. சிவந்தெழுந்த சூரியன்போல் தேவி எதிர்நின்று
செம்பவழவாய் திறந்து கலியாணி உரைப்பள்
163. உங்கள்செல்வ முள்ளதசரதனர் சிவலோகஞ் சேர்ந்த
அன்றுமுதல் இன்றுவரை கண்டதில்லே நானும்
164. என்சிற்றிடையாள் ஜானகியும் இல்லாத மனேயில்
சென்றுஉம்மை காண்பதுவும் எப்படிஎன் றிருந்தேன்

இன்னும் வரும். R. S. சுப்பலக்ஷ்மி

NEWES & NOTES.

சமாசாரக்குறிப்பு.

பெங்காளம், பீஹார் ஒரிஸாவிலுள்ள இந்திய மாதர்கள் சக்கிரவர்த்திக்கு பட்டாபிஷேக தினம் ஒரு வந்தனோபசாரப் பத்திரிகை யனுப்பப் போகிறார்களாம். சென்னைமாதர்கள் என்ன செய்யப்போகிறார்களோ தெரியவில்லை.

அமெரிக்கா தேசத்தில் நியூயார்க் என்ற பட்டணத்தில் ஒரு கட்டடம் 30—நிலையுள்ளதாம். இது உலகத்திலுள்ள எல்லாக் கட்டடங்களிலும் உயர்ந்ததாக மதிக்கப்படுகிறது. லண்டன் பட்டணத்தில் உள்ள மிகவுயர்ந்த கட்டடம் 13—நிலைதானுள்ளதாம்.

படம்:—சென்றவருஷம் அலக்சாண்டரா ராணியின் படத்தை எழுதின பேர்போன சித்திரக் காரராகிய மிஸ்டர் ராபர்ட் லிங், வாஷிங்டன் என்னும் ஊரிலிருந்து தருவிக்கப்பட்டு ஏழாவது எட்வர்ட் மகாராஜாவின் படத்தை எழுதும்படியாக உத்திரவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஜூலைமாதப் பத்திரிகையில் 7-வது எட்வர் சக்கிரவர்த்தி அலக்ஸாண்டரா சக்கிரவர்த்தினி முதலியவர்களுடைய திவ்வியமான சித்திரப் படங்களும் மிஸ்ஸஸ் சத்தியநாதன் அவர்கள் சகோதரியார் முதலியவர்களுடைய சித்திரப் படங்களும் நமது பத்திரிகையில் அடங்கியிருக்கும்.

மிஸ்ஸஸ் ரோசனலால் என்றமாது பம்பாய் ஆரிய சமாஜத்தில் அக்கிராசனத்தை வகித்துப் பிரசங்கம் செய்தார்களாம். அச்சபையில் இன்னும் பத்து மாதர்களும் பேசினார்கள். இவ்விதம் இவர்கள் செய்த உபந்நியாசத்தை மிக மெச்சி பம்பாய் பேபர்கள் எழுதியிருக்கின்றன.

இத்தாலி தேசத்து ராணியார் ஐரோப்பா கண்டத்தில் உள்ள இராஜவம்சத்தார் எல்லாரினும் மிக்க படிப்புள்ளவர்களாம். இவருக்கு அங்கிலம், பிரஞ்சு, ஜர்மன், ஸ்பானிஷ் என்ற நால்வகைத் தேசாந்தரப் பாஷைகள் நன்றாகப் படிக்கவும் எழுதவும் தெரியுமாம். மேலும் இவருக்கு கிரீக் ரோம காவியங்களில் விசேஷமான பாண்டித்தியமும் உண்டாம். இவ்விதமல்லவோ மாதர்களிருக்க வேண்டும்; வீண் வம்புப்பேச்சு பேசுவதில் பிரயோசனமென்ன?

நமது பத்திரிகைக்கு சென்ற வருடத்திய சந்தா கொடுக்காதவர்கள் உடனே அனுப்புவார்களென்று நம்புகிறோம். கிரமமாய் சந்தா வசூல் ஆனால் தான் பத்திரிகையைச் சரிவர பலவித சித்திரப் படங்களுடன் பிரசுரிக்க முடியும். ஆனதுபற்றி நமது சந்தாதாரர்கள் கூடியசீக்கிரத்தில் சந்தா தொகையை யனுப்பவேண்டும். அவ்வித மிஷ்ட மில்லாதவர்களுக்கு அடுத்த மாதப் பத்திரிகை வி. பி. மூலமாக அனுப்பப்படும்.

தமிழ் வித்வான்கள் மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கம் என்று ஒரு சபை ஏற்படுத்திஅநேக புதிய கிரந்தங்களை தக்கவாறு பரிட்சித்து அதன்பெருமையை எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள். இச்சங்கத்தின் முதல் வருஷமகோற்சவம் சென்ற மேமீ" 24௳ சனிக்கிழமை சாயரட்சை நடத்தப்பட்டது. ம-ா-ா-ஸ்ரீ பாண்டித்துரைசாமி தேவர் அவர்கள் அக்கிராசனாதிபதியா யிருந்தார். அனேக கனவான்கள் அங்கு கூடியிருந்தார்கள். வருஷாந்தர ரிபோர்ட்டு சபையோருக்கு வாசிக்கப்பட்டது. கல்வியிற் சிறந்த கனவான்களில் சிலர் பற்பல விஷயங்களைப்பற்றி உபந்யாசம் செய்தார்கள்.

இச்சங்கத்தை விருத்திக்குக் கொண்டுவர நமது ம-ா-ா-ஸ்ரீ பி. பாண்டித் துரைசாமி தேவர் அவர்கள் மிக ஊக்கத்துடனும்விடாமுயற்சியுடனும் உழைத்து வருவதனது மிகமெச்சத்தகுந்ததே. இவருக்கு ஈஸ்வரன் தீர்க்க ஆயுளையும் தேகசௌக்கியத்தையு மளிப்பாராக.

மதராஸ் ரிப்பன் புஸ்தகசாலை,

273, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

இப்புத்தகசாலையில் வேதாந்த சித்தாந்தம், தருக்கம், கட்டளை, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம், மான்மியம், தோத்திரம், இலக்கண இலக்கியங்கள், பிரபந்தம், கோவை, திருப்புகழ், வகுப்பு, வண்ணம், நிகண்டு, அகராதி, நீதிநூல், வைஷ்ணவ நூல்கள், ஷை தமிழ்ப்பாஷை தெலுங்கு எழுத்து வைஷ்ணவ நூல்கள், வடகலை சம்பிரதாய கிரந்தங்கள், பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், அந்தாதி, மாலை, வெண்பா, சதகம், வாசகம், கீர்த்தனை, ஜோதிடம், வைத்தியம், சங்கீதம், ஜாதி நூல்கள், படம், பூகோளம், பிராணி சரித்திரம், நாடகம், தமிழ் நாவல்கள், வினோதக் கதைகள், ஷேக்ஸ்பியர் நாடகக் கதைகள், சம்ஸ்கிருத நாடகக் கதைகள், நீதிக் கதைகள், ஸ்திரீகளுக்குரிய நூல்கள், அறிவு கொடுக்கத்தக்க நூல்கள், கீர்த்தி பெற்றவர்கள் சரித்திரம், ஆக்ட்டு புத்தகங்கள், கிரிஸ்துமதகண்டனம் (தமிழ் & இங்கிலீஷ்), பதிகம், திருவிளையாடல் சிவனடியார் சரித்திரங்கள், தனித்தனி 3-பை, 2-பை, 1-பை புத்தகங்கள் முதலிய சகலவிதமான சுத்தப் பதிப்புப் புத்தகங்களும் கிடைக்கும். வெளியூரிலுள்ளவர்களுக்குப் புத்தகங்கள் வி. பி. மூலமாய் அனுப்பப்படும்,

முழுப் புத்தக விளம்பரம் வேண்டுவோர் அடியிற்கண்டவருக்கு எழுதிக் கொண்டால் இனாமா யனுப்பப்படும்:—

சை. சிவசங்கரசெட்டி, பி.ஏ.,
(காலஞ்சென்ற சை. இரத்தின செட்டியார் குமாரர்)
சொந்தக்காரர்.
ரிப்பன் பிரஸ் & ரிப்பன் புஸ்தகசாலை,
273, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

Printed at the Ripon Press Madras & Published by C. S. Ramasawmy Iyer, Triplicane, Madras.